

[Wihjelm]

overgreb eller at have de dispensationer, som vi har levet med nu i mange, mange år, efter den nuværende § 787, stk. 6, og som ikke har fungeret. Der er jo ikke givet, og ministeren kunne ikke, da vi havde Tvindsagen oppe i spørgetiden for nogle måneder siden, give et eneste eksempel på, at forurettede borgere efter aflytning faktisk er blevet orienteret efter de bestemmelser, der gælder som hovedregel i henhold til § 787, stk. 6, undtagen dér, hvor det ender i straffesager, og de er som nævnt ikke de interessante. Det med at have en dispensationsmulighed i narkosager, eller hvad det er, har vi jo årtiers erfaringer med. Det fører til, at man altid dispenserer, at borgerne aldrig får den besked, de skulle have, og det er den erfaring, vi er nødt til at konkludere et eller andet ud fra.

Jeg ved ikke, om hr. Hagen Hagensen kan komme med andre konklusioner. Det vil vi meget gerne diskutere, men vi har i hvert fald foreløbig draget den konklusion, at vi må have en ufravigelig bestemmelse om efterfølgende besked i de tilfælde, hvor der ikke er fundet grundlag for at rejse sigtelse. Det eneste eksempel, vi kender på, at folk har fået besked efterfølgende, er jo netop Tvind, som fik et brev fra ministeren, men i øvrigt uden at vide, i hvilken periode de var aflyttet, og hvilke telefoner der var aflyttet osv., og i øvrigt, så vidt jeg kan se, ikke reguleret efter den gældende regel i retsplejeloven. Dér fremgår det ikke klart, om det er domstolene eller politiet. Men det kan i hvert fald ikke være meningen, at det er ministeren, der efter at være presset til det så at sige i spørgetiden i salen giver den efterfølgende besked efter den gældende § 787, stk. 6.

Jeg var noget skuffet over venstres ordfører, som slet ikke ville gå ind på forslaget og bare ville afvente udvalget. Da vi ved, at udvalget altså vil bruge mindst et år endnu, var det jo også interessant for udvalget i denne som i mange andre sager at vide lidt om, hvor partierne står, og her er altså tre konkrete opstramninger af betingelserne for brud på meddelelshemmeligheden, som venstre var med til at interessere sig for, da retsudvalget havde det oppe i 1977.

Hr. Knud Lind havde et indlæg om jordfræsere, som jeg ikke finder specielt relevant, men fik dog nævnt, at det vist var for tyvende gang, VS fremsatte dette forslag. Det er det ikke. Det er reelt anden gang, vi har gjort

det. Vi gjorde det i 1981. Der blev udskrevet valg kort efter, og så bortfalder forslag som bekendt. Derfor blev det genfremsat. Men det har kun været behandlet den ene gang, og så genfremsætter vi det nu på et ganske aktuelt grundlag, nemlig den diskussion, der har været adskillige gange her i tinget og i aviserne om Tvindaflytningerne.

Fru Inge Krogh var også imod så kraftig en indskrænkning, som hun sagde, og CDs ordfører talte om, at man principielt tog afstand fra indgreb i meddelelshemmeligheden, men at dette her gik for vidt. Jeg ved ikke, hvad det er, der går for vidt. Vi har ikke indskrænket aflytningsperioderne. Vi har ønsket mere kontrol med dem. Vi har heller ikke indskrænket antallet af aflytninger – det er muligt, det vil blive resultatet, det ved vi ikke engang; det kan være, det bliver flere – men vi har ønsket kontrol med dem, dels ved tidsterminerne, som ikke er tidsbegrænsninger, men tidsterminer, dels ved advokatbeskikkelsen, dels ved den efterfølgende besked.

Hvad er det, der er for vidtgående, og som indskrænker politiets muligheder for at lave effektiv efterforskning, i dette forslag, hvis man i øvrigt, som CDs ordfører sagde, var principielt imod og tog afstand fra indgreb i meddelelshemmeligheden? Hvad kan man så komme med, der giver mere retsbeskyttelse, og som opfylder CDs hovedsynspunkt mere end dette her, uden at indskrænke politiets muligheder for at drive en effektiv efterforskning? Det synes jeg vi manglede svar på.

Men som sagt: efter de udtalelser, der kom fra SF, de radikale og hr. Ole Espersen på socialdemokratiets vegne, kan vi konstatere, at der bliver gjort noget ved dette her i næste samling, uanset om strafferetsplejeudvalget bliver sat på andre opgaver og ikke bliver færdige eller ej.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg synes, det er rigtigt at sige, at den anmodning, der er blevet fremsat – om at bede strafferetsplejeudvalget om at overveje afgivelse af delbetænkning for at have sikkerhed for, at vi kan komme længere til næste år – vil jeg gerne optage på den måde, at jeg hurtigt tager en samtale med strafferetsplejeudvalgets formand om spørgsmålet og beder